

[Peter Brixtofte]

holdning: at man har sit eget, og at man gør noget for at holde det ved lige, fordi det er ens eget. Det i sig selv gør, at man kan bevare en bedre boligstandard. Derfor ønsker Venstre, at der bliver mulighed for, at vi kan få bygget flere ejerboliger i de kommende år, og derfor vil vi arbejde alt, hvad vi kan, for at nå denne målsætning.

Nu ved jeg godt, at det ligger fru Kirsten Jacobsen fjernt at have indledt et politisk drilleri, for det fører jo ikke til noget, og jeg ved, at Fremskridtspartiet har vendt sig mod alt det dér, der foregår med, at man driller hinanden. Jeg synes, vi skal sige det reelt, som det er fra Venstres side: Vi ønsker at forbedre forholdene for ejerboligerne, men vi er opmærksom på de mandatforhold, der er, og vi tager udgangspunkt i det. Bliver der bedre tider en dag med mandaterne, ja, så bliver der måske også bedre tider for ejerboligerne.

(Kort bemærkning),

Kirsten Jacobsen (FP):

Hr. Peter Brixtofte har helt ret; altså politisk drilleri kunne aldrig falde mig ind.

Men hr. Peter Brixtofte opholdt sig meget ved, at små skridt var bedre end tomme demonstrationer; det skal jeg være den første til at give hr. Peter Brixtofte ret i.

Hr. Peter Brixtofte sagde, der var ikke penge, og der var heller ikke mandater. Jeg er nødt til at minde hr. Peter Brixtofte om den aftale, hvorefter der både var penge, nemlig 1,2 mia. kr., plus mandater, nemlig finanslovspartierne plus Fremskridtspartiet. Hvis de mandater kunne have fordelt pengene bedre og i enighed, kunne man have fået gjort stempelafgiftsfritagelsen permanent; det var der både penge til, hr. Peter Brixtofte, og det var der også mandater til. Men regeringen valgte som sædvanlig ikke at holde fast.

Holger K. Nielsen (SF):

Hvis der kom en marsmand ned her og overværede boligdebatten i Folketinget, så ville marsmanden tro, at alle danskere bor i ejerboliger, at alle boligejere har problemer, og at det i øvrigt er det, som boligpolitik drejer sig om. Hver gang vi har forespørgselsdebatter her i Folketinget om boligpolitik, næsten hver gang vi har noget om boligpolitik, så er det ejerboligernes frygtelige situation, vi snakker om. Det er jo helt urimeligt.

Vi er helt med på, at der er boligejere, der har problemer, boligejere, der har været så uheldige at købe på det forkerte tidspunkt, som er blevet ramt af stagnationen på boligmarkedet; der er faktisk boligejere, der har vanskeligheder. Men det har altså noget at gøre med det boliglotteri, som er blevet et modeord i boligdiskussionen – det var jo Ølgaardrapporten, der i første omgang lancerede det, og det refererede dengang kun til lejeboligsektoren.

Men sandheden er jo, at der er lige så meget boliglotteri i ejerboligsektoren, alt efter hvornår du kom ind på ejerboligmarkedet, hvor der i høj grad er tale om nogle generationsmæssige spændinger, alt efter om du har været så heldig at komme ud på ejerboligmarkedet engang i 1970'erne eller måske før da, eller på et senere tidspunkt her sidst i 1980'erne. Det er det, det drejer sig om. Du kan have to helt ens huse liggende ved siden af hinanden, den ene har købt sit hus for 20 år siden, den anden har købt sit hus for 2 år siden, de bor i helt ens huse – de har huslejer og økonomiske vilkår, der er vidt forskellige.

Det boliglotteri kunne jeg godt tænke mig at man diskuterede lidt her i Folketinget, men det er nok et fromt ønske, for når man hører på debatten her i dag, drejer det sig jo kun om, at de forskellige partier, der mener, de har nogle specielle vælgermæssige interesser i forhold til parcelhusejerne, overgår hinanden i, hvad de vil gøre for boligejerne.

Det er også derfor, vi har den diskussion i dag. CD, De Konservative, Venstre og alle de dér partier skal overgå hinanden med hensyn til, hvad de vil, og så har vi en drilledagsorden, eller hvad man kan kalde den. Marsmanden må jo tænke: De dér danskere, de er jo lidt skøre i hovedet, at de diskuterer på den måde.

Jeg vil godt nævne nogle ting, som jeg indrømmer slet ikke har været inde i debatten, men som jeg alligevel synes er lidt vigtige. Vi er villige til at gøre noget for de boligejere, der har problemer – og det har har vi sagt ved flere lejligheder – forudsat at de velstillede boligejere er med til at betale gildet; for det er sådan, at der stadig væk er folk, der tjener godt på at sælge deres hus. Der er også folk, der taber på at sælge deres hus, det er helt korrekt, men der er også folk, der tjener ganske godt på det. Vi har haft et formuefald i ejerboligsektoren de sidste år, javel, men det skal så sandelig ses i forhold